

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2a) i skoro, jak orzekł Trybunał Sprawiedliwości (wyrok z dnia 29 stycznia 2009 r. w sprawach połączonych od C-278/07 do C-280/07 *Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb GmbH & Co.*) okres przedawnienia określony w art. 3 rozporządzenia nr 2988/95 ma zastosowanie do środków administracyjnych takich jak żądanie zwrotu pomocy nienależnie przyznanej podmiotowi w następstwie popełnionych przez niego nieprawidłowości:

— czy okres ten rozpoczyna swój bieg w dniu wypłaty pomocy beneficjentowi, czy też w dniu wykorzystania przez beneficjenta subwencji pobranej w celu wynagrodzenia usługodawcy wybranego z naruszeniem jednej lub kilku zasad dotyczących udzielania zamówień publicznych?

— czy należy uznać, że okres ten ulega przerwaniu w wyniku przekazania beneficjentowi subwencji przez właściwy organ krajowy sprawozdania z kontroli stwierdzającego nieprzestrzeganie zasad udzielania zamówień publicznych i nakazującego w konsekwencji organowi krajowemu odzyskanie wypłaconych sum?

— czy w przypadku gdy państwo członkowskie korzysta z przyznanej mu w art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 2988/95 możliwości zastosowania dłuższego okresu przedawnienia, w szczególności gdy stosuje się we Francji okres określony w prawie cywilnym przewidziany w dniu wystąpienia faktów będących przedmiotem sporu w art. 2262 kodeksu cywilnego, na mocy którego: „Wszystkie roszczenia, zarówno rzeczowe jak i osobiste, przedawniają się po trzydziestu latach [...]”, zgodność takiego okresu z prawem wspólnotowym, zwłaszcza z zasadą proporcjonalności, należy oceniać w świetle maksymalnego okresu przedawnienia przewidzianego w tym akcie krajowym służącym jako podstawa prawna dla wniosku administracji krajowej o zwrot, czy też w świetle okresu rzeczywiście zastosowanego w danym przypadku?

c) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 2a), czy interesy finansowe Wspólnoty stoją na przeszkodzie temu, by w celu wypłacenia pomocy takiej jak ta, która jest przedmiotem niniejszego sporu, sąd stosował przepisy krajowe dotyczące cofnięcia decyzji tworzących prawa, zgodnie z którymi, poza przypadkami nieistnienia, uzyskania w wyniku oszustwa lub wniosku beneficjenta, administracja może cofnąć indywidualną decyzję tworzącą prawa, jeśli jest bezprawna, wyłącznie w ciągu czterech miesięcy od wydania tej decyzji, przy czym jednak indywidualna decyzja administracyjna może, zwłaszcza gdy odnosi się do wypłaty pomocy, zawierać warunki rozwiązujące, których spełnienie umożliwia cofnięcie danej pomocy bez względu na okres, jaki upłynął od momentu jej udzielenia — biorąc po uwagę, że Conseil d'Etat orzekła, że należy uznać, iż ten przepis

krajowy może być powołany przez beneficjenta pomocy niesłusznie przyznanej na podstawie aktu wspólnotowego tylko wtedy, gdy był on w dobrej wierze?

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich skuteczności oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 185, s. 9).
- (²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich skuteczności oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 28 września 2010 r. — Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-468/10)

(2010/C 346/51)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF).

Strona pozwana: Administración del Estado.

Pytania prejudycjalne

„1) Czy art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, który w braku zgody osoby, której dotyczą dane, w celu umożliwienia przetwarzania jej danych osobowych, koniecznego dla zaspokojenia potrzeb wynikających z uzasadnionych interesów administratora danych lub osób trzecich, którym dane są ujawniane, wymaga obok tego, aby nie doszło do naruszenia podstawowych praw i wolności osoby, której dane dotyczą, również i tego, aby dane te znajdowały się w powszechnie dostępnych zbiorach danych?

2) Czy art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46/WE spełnia przesłanki wymagane przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla przyznania mu bezpośredniej skuteczności?”

(¹) Dz.U. L 281, s. 31